ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Štěpána Výborného a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **RICHARD STAR s.r.o.**, se sídlem Ruská 487/28, Mariánské Lázně, zast. Mgr. Jakubem Hajdučíkem, advokátem, se sídlem Sluneční náměstí 2588/14, Praha 13, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Středočeský kraj**, se sídlem Na Pankráci 1685/17,19, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 9. 2021, č. j. 3909789/21/2102-51523-209397, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 9. 1. 2025, č. j. 51 Af 27/2021-69,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně podala dne 27. 2. 2017 dodatečné daňové přiznání k dani z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období prosinec 2014. Téhož dne žalobkyně uhradila tvrzenou DPH na výstupu ve výši 75 373 Kč.

[2] Žalovaný zahájil postup k odstranění pochybností, na základě kterého dodatečným platebním výměrem ze dne 1. 12. 2017, č. j. 4883234/17/2102-52521-209395, žalobkyni doměřil daň v celkové výši 133 647 Kč, rozhodl o povinnosti žalobkyně uhradit penále ve výši 11 654 Kč a konstatoval, že rozdíl mezi doměřenou a dodatečně tvrzenou daní ve výši 58 274 Kč je splatný v náhradní lhůtě v souladu s § 143 odst. 5 daňového řádu do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto platebního výměru. Žalobkyně se proti dodatečnému platebnímu výměru odvolala, zároveň dne 16. 1. 2018 uhradila částku ve výši 58 274 Kč.

[3] V rámci autoremedury žalovaný odvolání žalobkyně v plném rozsahu vyhověl rozhodnutím ze dne 2. 3. 2018, č. j. 590920/18/2102-52521-209395, kterým změnil

dodatečný platební výměr tak, že doměřil daň ve výši dle dodatečného daňového přiznání, tj. ve výši 75 373 Kč. Rozhodnutí žalovaný doručil nejprve pouze žalobkyni dne 2. 3. 2018 a následně dne 16. 11. 2020 jejímu zástupci.

[4] Proti rozhodnutí o odvolání se žalobkyně bránila podáním ze dne 16. 11. 2020, ve kterém namítla, že rozhodnutí o odvolání bylo řádně doručeno až po uplynutí prekluzivní lhůty pro stanovení daně podle § 148 daňového řádu, proto by mělo být zrušeno a řízení zastaveno. Žalovaný nejprve rozhodnutím ze dne 5. 2. 2021, č. j. 253983/21/2102-52521-209395, řízení o tomto podání zastavil s tím, že se jedná o zjevně právně nepřípustné podání. Následně však v rámci autoremedury vyhověl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí o zastavení řízení a rozhodnutím ze dne 22. 4. 2021, č. j. 1689144/21/2102/52521-209395, rozhodnutí o zastavení řízení ze dne 5. 2. 2021 zrušil. Současně rozhodnutím č. j. 1694785/21/2102/52521-209395 zrušil rozhodnutí o odvolání ze dne 2. 3. 2018, dodatečný platební výměr ze dne 1. 12. 2017 a zastavil řízení o odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru. Rozhodnutím ze dne 22. 4. 2021, č. j. 1697500/20/2102-52521-209395, žalovaný zastavil řízení o dodatečném daňovém přiznání k DPH za období prosinec 2014.

[5] Žalobkyně poté požádala o přiznání úroku z neoprávněného jednání správce daně za období do 31. 12. 2020 podle § 254 daňového řádu, v tehdy platném znění, a úroku z vratitelného přeplatku podle § 253a daňového řádu za období od 1. 1. 2021. Žalovaný žádosti nevyhověl vyrozuměním ze dne 29. 6. 2021, č. j. 3559240/21/2102-52521-209395, protože žalobkyně uhradila daň dobrovolně, nikoliv na základě pravomocného rozhodnutí o stanovení daně, nárok na úrok jí proto nevznikl. Proti vyrozumění uplatnila žalobkyně námitku, že ve vztahu k předčasně zaplacené částce 58 274 Kč jí sice úrok nenáleží, avšak ve vztahu k částce 75 373 Kč, jejíž splatnost byla stanovena § 141 odst. 1 daňového řádu, ano.

[6] Žalovaný námitku proti vyrozumění zamítl žalobou napadeným rozhodnutím. Konstatoval, že žalobkyně částku 75 373 Kč uhradila dobrovolně po podání dodatečného daňového přiznání a tato částka byla jako přeplatek použita na úhradu DPH za období červen 2021. Jelikož předmětem daňového řízení nebyl nárok daňového subjektu (např. daňový odpočet nebo tvrzení na nižší daň), došlo k tzv. konkludentnímu vyměření daně. Nebylo-li ve lhůtě pro stanovení daně vydáno pravomocné rozhodnutí o stanovení daně, aplikoval se běžný režim § 154 a § 155 daňového řádu a úrok podle § 254 daňového řádu ve prospěch žalobkyně nevznikl.

[7] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného Krajský soud v Praze (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 22. 12. 2022, č. j. 51 Af 27/2021-28, zamítl. Krajský soud dospěl k závěru, že je splněna první podmínka pro vznik úroku podle § 254 daňového řádu (zrušení rozhodnutí o stanovení daně z důvodu nezákonnosti). Za splněnou však neshledal druhou podmínku (splatnost daně, resp. její úhrada po splatnosti), neboť zrušené rozhodnutí o odvolání ze dne 2. 3. 2018 nikdy nenabylo právní moci, tudíž se stanovená daň nikdy nestala splatnou, a to bez ohledu na předběžnou vykonatelnost zmiňovaného rozhodnutí. Náhradní lhůta splatnosti podle § 143 odst. 5 daňového řádu počíná plynout až ode dne právní moci dodatečného platebního výměru. Jelikož žalobkyně daň uhradila před datem její náhradní splatnosti, nevznikl jí úrok z neoprávněného jednání správce daně, resp. z nesprávně stanovené daně.

[8] Rozsudek krajského soudu ze dne 22. 12. 2022 ke kasační stížnosti žalobkyně zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 13. 6. 2024, č. j. 9 Afs 39/2023-19. Nejvyšší správní soud shledal, že na věc nedopadá krajským soudem aplikovaný § 143 odst. 5 daňového řádu. Za správné nepovažoval ani závěr krajského soudu, že zrušené rozhodnutí o odvolání nenabylo právní moci, resp. jí nabylo až po daňové prekluzi, a proto se doměřená daň nikdy nestala splatnou a nikdy nenastal okamžik, od něhož by se mohl odvíjet běh náhradní lhůty splatnosti daně podle § 143 odst. 5 daňového řádu. Rozhodnutí o odvolání bylo vydáno a nabylo právní moci bez ohledu na prekluzi. Nejvyšší správní soud dále konstatoval, že žalobkyní tvrzená daň byla skutečně splatná podle § 141 daňového řádu ještě před vydáním dodatečného platebního výměru a na něj navazujícího rozhodnutí o odvolání. Dodal ovšem, že tato skutečnost ještě neznamená, že stěžovatelce náleží úrok podle § 254 daňového řádu. Nejvyšší správní soud zavázal krajský soud přezkoumat, zda žalobkyni svědčí nárok na úrok z neoprávněného jednání správce daně podle § 254 odst. 1 daňového řádu ve znění do 30. 12. 2020 a úrok z nesprávně stanovené daně podle § 254 daňového řádu ve znění od 1. 1. 2021, jestliže daň uhradila sama na základě dodatečného daňového přiznání a daň nesprávně stanovená dodatečným platebním výměrem ve spojení s rozhodnutím o odvolání se neodchylovala od daňového tvrzení stěžovatelky. Doplnil, že žalobkyně se sama rozhodla, že daň dobrovolně přizná a uhradí a nebude riskovat její doměření a následné vymáhání, neuhradila-li by doměřenou daň ani na základě dodatečného platebního výměru, čímž stěžovatelka daň skutečně uhradila dobrovolně.

[9] Krajský soud po vrácení věci nyní napadeným rozsudkem žalobu opět zamítl. Konstatoval, že musí existovat příčinná souvislost mezi nezákonným aktem daňové správy a nemožností disponovat uhrazenou finanční částkou, neboť jedině v takové situaci plní úrok svou kompenzační funkci. Rozhodnutí správce daně musí být takto titulem, na jehož základě došlo k faktickému uhrazení daně, neboť jen v takové situaci je dána kauzalita mezi pochybením správce daně a pozbytím dispozice s určitou finanční částkou, k jejíž kompenzaci úrok slouží. Žalobkyně se sama rozhodla podat dodatečné daňové přiznání a ve stejný den i jí tvrzenou výši daně uhradila, aniž by ji k tomu zavazovalo jakékoli rozhodnutí daňových orgánů. Přistoupila-li žalobkyně k úhradě částky 75 373 Kč, stalo se tak pouze v důsledku jejího vlastního rozhodnutí splnit obecnou zákonnou povinnost. Nemožnost disponovat s uhrazenou částkou 75 373 Kč tak byla důsledkem jednání žalobkyně, nikoliv důsledkem jednání žalovaného. Krajský soud proto neshledal splnění podmínek pro vznik úroku (lhostejno zda podle úpravy před nebo po 1. 1. 2021) coby kompenzace za nemožnost disponovat s určitou finanční částkou v důsledku rozhodnutí orgánu daňové správy, popř. jeho nesprávného úředního postupu.

II. Podání účastníků řízení

[10] Proti rozsudku krajského soudu podává žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost.

[11] Krajský soud podle stěžovatelky nesprávně vyložil § 254 daňového řádu v dříve platném znění, podle kterého daňovému subjektu vznikl nárok na úrok nejen z částky, která byla daňovým subjektem uhrazena na základě nezákonného rozhodnutí správce daně, ale také v souvislosti s tímto rozhodnutím. Hradí-li daňový subjekt daň na základě jím

podaného dodatečného daňového přiznání na daň vyšší, jedná se o jeho zákonnou povinnost. Pokud správce daně následně konstituuje daň ve stejné výši platebním výměrem, pak daň byla nepochybně uhrazena v souvislosti s tímto rozhodnutím. Je-li následně takové rozhodnutí zrušeno, náleží daňovému subjektu úrok podle § 254 daňového řádu v dříve platném znění. Tento závěr odpovídá teleologickému výkladu citovaného ustanovení a evropské legislativě. V posuzované věci přitom ke zrušení platebního výměru došlo proto, že správce daně svou indolencí zmeškal lhůtu pro stanovení daně. O povinnosti odškodnit daňový subjekt úrokem z neoprávněného jednání, pokud nedojde k stanovení daně ve lhůtě podle § 148 daňového řádu, svědčí desítky rozsudků Nejvyššího správního soudu.

[12] Stěžovatelka namítá, že judikatura Soudního dvora EU důsledně rozlišuje mezi pojmy „uskutečnění zdanitelného plnění“ a „daňová povinnost“, uvedenými v čl. 62 směrnice Rady č. 2006/112/ES, o společném systému daně z přidané hodnoty (dále jen „směrnice o DPH“). Uskutečnění zdanitelného plnění, daňová povinnost a povinnost odvést daň jsou v procesu vedoucím k výběru daně třemi těsně navazujícími etapami: aby mohla vzniknout povinnost odvést daň, musí vzniknout daňová povinnost; a aby vznikla daňová povinnost, je třeba, aby předtím došlo k uskutečnění zdanitelného plnění. Stěžovatelka se proto domnívá, že je zde úzká souvislost mezi jí podaným dodatečným přiznáním na daň vyšší a platebním výměrem vydaným v souvislosti s tímto daňovým přiznáním, a proto je splněna podmínka nároku na úrok podle § 254 odst. 1 daňového řádu v dříve platném znění. Daň ve výši ve výši 75 373 Kč byla zaplacena, protože tak stanoví v § 141 odst. 1 daňového řádu. Zároveň existence (části) daně ve výši 75 373 Kč zanikla zrušením dodatečného platebního výměru, přičemž tento platební výměr měl nejužší možnou souvislost s dodatečným přiznáním, které stěžovatelka podala na daň vyšší.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že stěžovatelka dne 27. 2. 2017 uhradila daň v souvislosti se svým vlastním daňovým tvrzením podaným téhož dne, nikoli v souvislosti s platebním výměrem vydaným správcem daně dne 1. 12. 2017, tedy devět měsíců poté. Úrok z neoprávněného jednání správce daně, resp. nesprávně stanovené daně, jí proto nenáleží.

[14] Stěžovatelka v replice na vyjádření žalovaného považuje za nesmyslné tvrdit, že dobrovolnost podání přiznání zbavuje správce daně odpovědnosti o tvrzené dani rozhodnout ve lhůtě podle § 148 daňového řádu. Skutečnost, že úrok podle § 254 daňového řádu náleží daňovému subjektu i v případě podání dodatečného daňového přiznání (jako v případě stěžovatelky), plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2020, č. j. 1 Afs 101/2019-75. Stěžovatelka považuje za rozhodující, že v posuzované věci bylo jediným pochybením daňových orgánů, že nebyly schopny daň včas stanovit, a proto bylo jejich rozhodnutí zrušeno. Stěžovatelce náleží odškodňující úrok.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 s. ř. s.

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil, zda jsou stížnostní námitky přípustné a věcně projednatelné, neboť stěžovatelka podává opakovanou kasační stížnost.

[18] Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[19] Ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je nutno v souladu s ustálenou judikaturou interpretovat tak, že brání Nejvyššímu správnímu soudu, aby se v řízení o opakované kasační stížnosti za nezměněného skutkového a právního stavu vyjadřoval k námitkám, které již dříve posoudil a vyslovil o nich závěr, neboť je tímto závěrem svého předchozího rozsudku v dané věci vázán. V opakované kasační stížnosti může účastník řízení napadnout jedině nesprávnou realizaci závazného právního názoru či pokynu a závěry z ní vyplývající, případně zpochybnit otázky, které nemohly být předmětem první kasační stížnosti (srov. usnesení NSS ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009-165, č. 2365/2011 Sb. NSS, bod 28).

[20] V předchozím rozsudku sp. zn. 9 Afs 39/2023 Nejvyšší správní soud shledal pochybení krajského soudu v aplikaci § 143 odst. 5 daňového řádu a v jeho úvaze, že zrušené rozhodnutí o odvolání nenabylo právní moci, resp. jí nabylo až po daňové prekluzi. Na těchto rozhodovacích důvodech stál původní rozsudek krajského soudu, a proto jej Nejvyšší správní soud zrušil. Právní názory původního rozsudku krajského soudu nemohl Nejvyšší správní soud pouze korigovat, jak tvrdí stěžovatelka v nynější kasační stížnosti, neboť nosné důvody tohoto rozsudku neobstály. Opačný přístup by byl v rozporu s principy kasačního rozhodování. Nejvyšší správní soud takto krajskému soudu přikázal, aby přezkoumal, zda stěžovatelce svědčí nárok na úrok z neoprávněného jednání správce daně podle § 254 odst. 1 daňového řádu ve znění do 30. 12. 2020 a úrok z nesprávně stanovené daně podle § 254 daňového řádu ve znění od 1. 1. 2021, jestliže daň uhradila sama na základě dodatečného daňového přiznání a daň nesprávně stanovená dodatečným platebním výměrem ve spojení s rozhodnutím o odvolání se neodchylovala od daňového tvrzení stěžovatelky. Nejvyšší správní soud přitom nevyslovil jednoznačný právní názor, k jakému závěru má krajský soud při novém projednání dospět, pouze jej v závěru odůvodnění upozornil, jaké skutečnosti je nutno zvažovat (viz rekapitulace výše). Za této situace stěžovatelčina kasační stížnost, byť je podána znovu poté, co původní rozhodnutí krajského soudu bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem, není nepřípustná podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud v prvním rozsudku nevyslovil závazné právní názory, pro které krajský soud po vrácení věci žalobu zamítl, ani se uceleně nevyjádřil k nyní předestřené kasační argumentaci.

[21] Podstatou projednávané věci je, zda stěžovatelce náleží úrok z neoprávněného jednání správce daně, uhradila-li daň v souladu s § 141 odst. 1 daňového řádu po podání dodatečného daňového přiznání, avšak následně bylo doměřovací řízení zastaveno pro uplynutí prekluzivní lhůty pro stanovení daně. Stěžovatelka namítá naplnění podmínek § 254 odst. 1 daňového řádu v dříve platném znění.

[22] Podle § 254 odst. 1 daňového řádu, ve znění do 31. 12. 2020, *dojde-li ke zrušení, změně nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně z důvodu nezákonnosti nebo z důvodu*

nesprávného úředního postupu správce daně, náleží daňovému subjektu úrok z částky, která byla daňovým subjektem uhrazena na základě tohoto rozhodnutí nebo v souvislosti s tímto rozhodnutím, který odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí, a to ode dne následujícího po dni splatnosti nesprávně stanovené daně, nebo došlo-li k úhradě nesprávně stanovené daně později, ode dne její úhrady.

[23] Podle § 141 odst. 1 věty první daňového řádu *zjistí-li daňový subjekt, že daň má být vyšší než poslední známá daň, je povinen podat do konce měsíce následujícího po měsíci, ve kterém to zjistil, dodatečné daňové přiznání nebo dodatečné vyúčtování a ve stejné lhůtě rozdílnou částku uhradit.*

[24] Stěžovatelce lze přisvědčit, že jí dodatečně tvrzená daň byla podle § 141 odst. 1 daňového řádu splatná před jejím doměřením. Nejvyšší správní soud ovšem již v prvním kasačním rozsudku konstatoval, že tato skutečnost ještě neznamená, že stěžovatelce náleží úrok podle § 254 daňového řádu. Pro posouzení podmínek vzniku úroku z neoprávněného jednání správce daně je v této věci klíčové, že splatnost daně i její úhrada nastala v důsledku vlastního rozhodnutí stěžovatelky splnit její obecnou zákonnou povinnost spočívající v podání dodatečného daňového přiznání poté, co zjistila, že daň má být vyšší než poslední známá daň. Tento postup stěžovatelka zvolila namísto podstoupení rizika daňové kontroly spojené s doměřením daně z moci úřední. Krajský soud proto správně konstatoval, že nebyly splněny podmínky pro vznik úroku, protože schází kauzalita mezi jednáním správce daně a úhradou daně ze strany daňového subjektu. Neboli samotná splatnost daně v projednávaném případě nepředstavuje rozhodnou skutečnost, neboť přistoupila-li stěžovatelka k úhradě daně na základě podaného dodatečného daňového přiznání, činila tak na základě vlastních úvah a postupů. V takovém případě musela počítat s tím, že pokud výjimečně dodatečně doměřená daň nebude odpovídat jejím dodatečným daňovým tvrzením, budou doposud uhrazené finanční prostředky po určitou dobu v držení správce daně, a eventuálně tak vlivem inflace ztratí na hodnotě (viz přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2025, č. j. 4 Afs 50/2025-30, bod 41). Klíčové zůstává, že tyto peněžní prostředky se nedostaly do dispozice správce daně na základě jím vydaného rozhodnutí, ale pouze z vlastní iniciativy stěžovatelky.

[25] K jinému závěru nelze dospět ani teleologickým výkladem dotčených ustanovení daňového řádu. Účelem § 254 daňového řádu, ve znění do 31. 12. 2020, bylo kompenzovat neoprávněné zadržování částky náležející daňovému subjektu v důsledku protiprávního jednání správce daně. V daném případě ovšem správce daně nezadržoval stěžovatelkou uhrazenou částku odpovídající jí tvrzené daňové povinnosti v důsledku svého protiprávního jednání, nýbrž především v důsledku vlastního postupu stěžovatelky. Jednalo se o plnění spočívající ryze ve stěžovatelčiných daňových tvrzeních, za které správce daně neodpovídal.

[26] Vyslovené závěry nejsou v rozporu se stěžovatelkou citovaným rozsudkem č. j. 1 Afs 101/2019-75, v němž Nejvyšší správní soud posuzoval, zda lze úrok z neoprávněného jednání správce daně dle § 254 odst. 1 daňového řádu přiznat již od okamžiku úhrady darovací daně stanovené dle zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, ve spojení s § 139 daňového řádu a § 147 téhož zákona. V odkazované věci zdůraznil, že vyměření i doměření daně dle § 18 tehdy

aplikovaného zákona je výjimkou z pravidla stanovení daně na základě tzv. autoaplikace dle § 135 odst. 2 daňového řádu, resp. i dle § 140 téhož zákona. Za klíčové přitom považoval, že v tehdy hodnocené věci byla daň vypočtena správcem daně, nikoliv daňovým subjektem. Odpovědnost za řádné vyčíslení výše daně proto nesl správce daně (bod 78 citovaného rozsudku). V nyní řešené věci ovšem daň nebyla vypočtena správcem daně, nýbrž daňovým subjektem (stěžovatelkou), a proto se nelze dovolávat závěrů rozsudku č. j. 1 Afs 101/2019-75. Nejvyšší správní soud navíc v tomto rozsudku zdůraznil (bod 81), že *„jeho další úvahy, byť obecně vyjádřené, jsou omezeny na půdorysu posuzovaného případu, tedy rozhodování dle § 18 zákona o trojdani, pro něž je charakteristická povinnost správce daně daň darovací vyměřit, zpravidla poté, co obdrží od daňového subjektu údaje rozhodné pro stanovení daně.“*

[27] Stěžovatelkou citovaná ustanovení směrnice o DPH rovněž nemají na hodnocení posuzované věci vliv. Soudní dvůr EU v rozsudku ze dne 19. 7. 2012 ve věci C-591/10, *Littlewoods Retail*, uvedl, že *„pokud členský stát vybral daně v rozporu s pravidly unijního práva, právní subjekty mají nárok na vrácení nejen neoprávněně vybrané daně, ale rovněž částek vyplacených tomuto státu nebo tímto státem zadržených v přímé souvislosti s touto daní.“* (bod 25). Obdobně v rozsudku ze dne 23. 4. 2020 ve věci C-13/18, *Sole-Mizo Zrt*, konstatoval, že *„členské státy mají povinnost vrátit daně vybrané v rozporu s unijními právními předpisy spolu s úroky.“* Z citovaných rozsudků vyplývá nárok daňového subjektu, od nějž stát neoprávněně (v rozporu s pravidly unijního práva) vybral daň, aby mu byla vrácena nejen tato daň, ale i určitá částka (úrok) kompenzující finanční ztráty způsobené nemožností disponovat s danými peněžními prostředky. Soudní dvůr EU takto v rozsudku ze dne 28. 4. 2022 ve spojených věcech C-415, C-419 a C-427/20, *Geflügel a další*, vyslovil (bod 52), že *„každý adresát veřejné správy, kterému vnitrostátní orgán uložil povinnost zaplatit daň, clo nebo jiný poplatek v rozporu s unijním právem, má na základě unijního práva nejen nárok získat nazpět od tohoto členského státu neoprávněně vybranou peněžní částku, nýbrž i úroky, které mají kompenzovat nedostupnost této částky*“. V nyní přezkoumávané věci ovšem daňové orgány stěžovatelce neuložily povinnost zaplatit daň, nýbrž stěžovatelka tuto daň uhradila v souvislosti a ve shodě s jí podaným dodatečným daňovým přiznáním. Z judikatury Soudního dvora EU (včetně obecných závěrů rozsudku citovaného stěžovatelkou) ani ze směrnice o DPH nelze nikterak dovodit, že by i v tomto případě daňovému subjektu náležel úrok z neoprávněného jednání správce daně tkvící v následně vedeném daňovém řízení.

[28] K opačnému závěru nevede ani stěžovatelkou zdůrazňovaná úzká souvislost mezi uskutečněním zdanitelných plnění, daňovou povinností a povinností odvést daň, resp. v její věci mezi dodatečným přiznáním na vyšší daň a vydaným platebním výměrem. Jakkoli obecně Nejvyšší správní soud nemůže rozporovat stěžovatelčiny úvahy nad těsnou návazností jednotlivých fází daňového procesu a jejich vzájemném sepětí, tak tyto nemají žádný vliv na posouzení nároku na přiznání úroku z neoprávněného jednání správce daně při úhradě daňové povinnosti na základě dodatečného daňového tvrzení. Přiznání úroku z neoprávněného jednání správce daně v těchto případech daňovému subjektu nenáleží, neboť schází kauzalita mezi jednáním správce daně a úhradou daně ze strany daňového subjektu, jak Nejvyšší správní soud vyložil výše.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[30] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobkyně jako stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný sice měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. ledna 2026

JUDr. Radan Malík
předseda senátu